

**Μια χαρούμενη αλληλέγγυα μέρα παρέα με την
Ντενεκεδούπολη στον 5^ο Παιδικό Σταθμό!!!**

Μια ξεχωριστή χαρούμενη αλληλέγγυα μέρα στο σχολειό μας με παράλληλα εργαστήρια, τραγούδια, θεατρικό παιχνίδι, διηγήσεις μας έκανε να νιώσουμε πως η δύναμη είναι στην ομάδα!!!

Η Ντενεκεδούπολη της Ευγενίας Φακίνου παίχτηκε για πρώτη φορά τα Χριστούγεννα του 1975 λίγο μετά την πτώση της χούντας. Είναι ένα έργο μεταφορικό και διαχρονικό με ανεκτίμητη αξία στις μέρες μας.

Η Ντενεκεδούπολη είναι μια πολιτεία αλλιώτικη απ' τις άλλες. Δεν είναι φτιαγμένη από τούβλα, πέτρες, τσιμέντο ή γυαλί. Είναι ολόκληρη φτιαγμένη από ντενεκέδες. Και μένουν σ' αυτή, τι... άλλο; Ντενεκεδάκια. Άδεια, σκουριασμένα, παλιά ντενεκεδάκια. Βρέθηκαν όλα πεταμένα σ' ένα σκουπιδότοπο κι

αποφάσισαν να φτιάξουν τη δική τους πολιτεία, για να μένουν
μόνα τους και να' χουν την ησυχία τους.

Τα ντενεκεδάκια που μένουν εδώ έχουν περίεργα ονόματα:
Σαρδέλας, Μηλίτσα, Βουτυρένιος, Σοφός, Οκέυ-μπαμ-μπαμ. Ο
Σαρδέλας είχε πριν τον πετάξουν σαρδέλες, η Μηλίτσα είχε
κομπόστα μήλο, ο Βουτυρένιος βούτυρο, ο Οκέυ-μπαμ-μπαμ
είχε κόκα-κόλα κι ο Σοφός είχε μέσα του καφέ.

Ζούσαν όλα πολύ ευτυχισμένα στην Ντενεκεδούπολη, ώσπου
μια μέρα ένας μεγάλος ντενεκές του λαδιού ο Λαδένιος
εμφανίστηκε και είχε την απαίτηση να τους κυβερνήσει. Ήθελε
να γίνει ο αρχηγός τους και όλοι να φωνάζουν ζητώ ο
Λαδένιος. Τα ντενεκεδάκια όμως δεν ήθελαν. Ήθελαν να
είναι ελεύθερα, χωρίς αρχηγό και όλα μαζί να αποφασίζουν
για το καλό της Ντενεκεδούπολης. Ο Λαδένιος όμως δεν
άκουγε κανέναν και έκανε ότι ήθελε.

Αποφάσιζε και διέταζε...

Δεν τραγουδάτε

Δεν χορεύετε

Δεν μιλάτε πάνω από δύο

Δεν πηγαίνετε ταξίδια.

Στα ντενεκεδάκια δεν άρεσε καθόλου αυτό. Δεν ήταν
ευτυχισμένα, και χαρούμενα. Και όλα μαζί έκαναν μια
συνέλευση για να βρουν τρόπο να τον διώξουν. Αφού
δοκίμασαν αρκετούς τρόπους στο τέλος με αγώνες και
προσπάθειες αλλά μαζί τα κατάφεραν και ήρθε ξανά η
δημοκρατία και η ελευθερία στην Ντενεκεδούπολη!!!

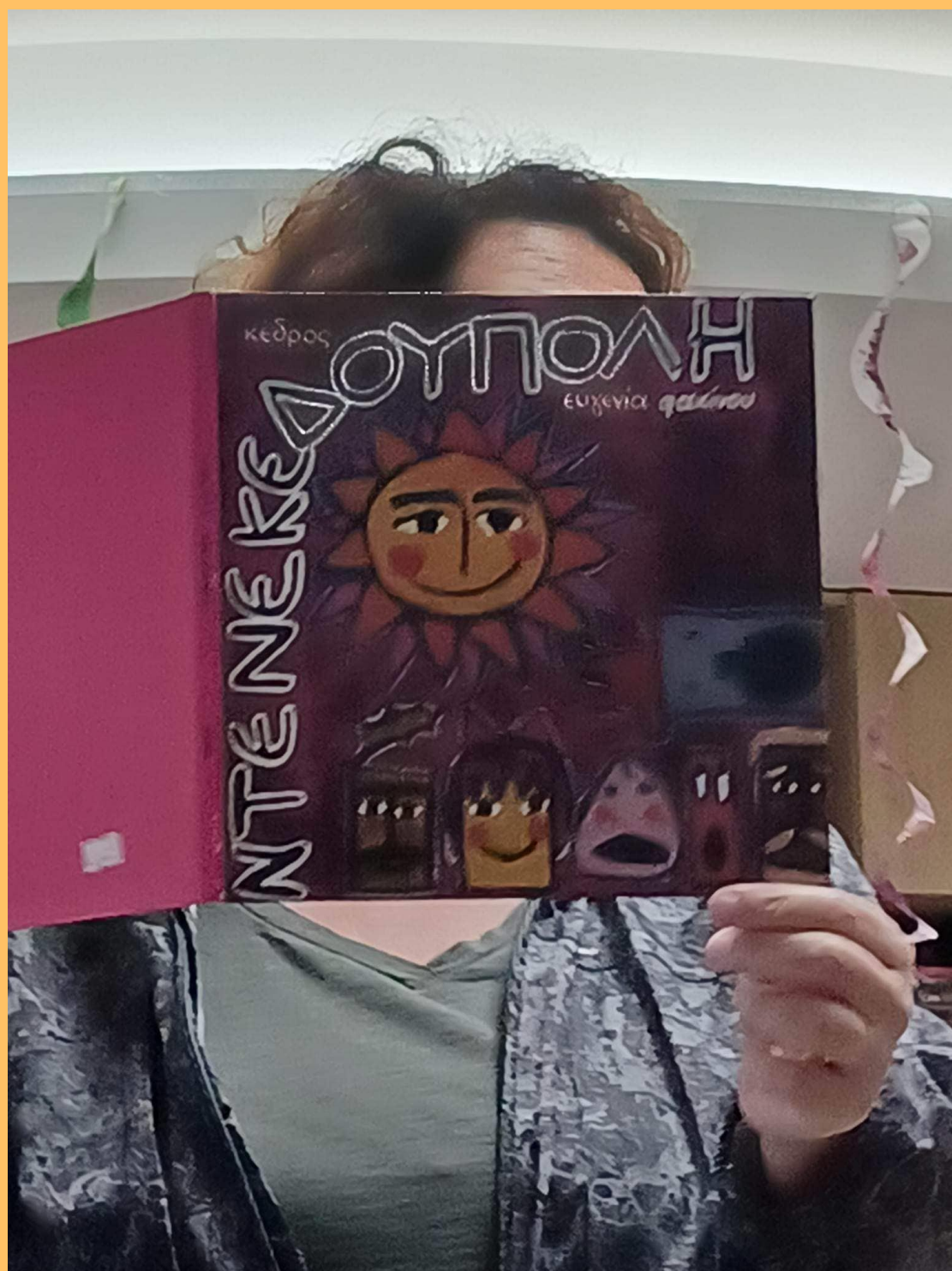

Τα παιδιά ζωγραφίζουν στους τοίχους

Τα παιδιά ζωγραφίζουν στους τοίχους
δυο καρδιές κι έναν ήλιο στη μέση,
[παίρνω φως απ' τον ήλιο
και φτιάχνω την αγάπη
και μου λες πως σ' αρέσει.] (δισ)

Τα παιδιά τραγουδάνε στους δρόμους,
η φωνή τους τον κόσμο αλλάζει

[τα σκοτάδια σκορπάνε
κι η μέρα λουλουδίζει
σαν ανθός στο περβάζι.] (δισ)
Ένα σύννεφο είν' η καρδιά μ
η ζωή μας γιορτή σε πλατεία μ
[σ' αγαπώ κι ο απέραντος κόσ
πόσο μοιάζει
με μικρή πολιτεία.] (δισ)

Οι παιδαγωγοί του 5^{ου} Παιδικού Σταθμού

17/11/2022